

LIFE

Keith Richards

MEET James Fox

2010

1

Waarin ik tijdens onze tournee van 1975 door de VS in Arkansas door politieagenten word aangehouden en er een impasse ontstaat.

Waarom we zijn gestopt om te lunchen in The 4-Dice Restaurant in Fordyce, Arkansas, tijdens Independence Day Weekend? Of op welke dag dan ook? Ondanks alles wat ik wist van de Bible Belt doordat ik er al tien jaar doorheen reed? Stadje Fordyce. Rolling Stones in de hele VS op het politiemenü. Iedere smeris wilde ons hoe dan ook arresteren, om gepromoveerd te worden en om Amerika heel vaderlandslievend van dat stelletje rellerige Engelsen te bevrijden. Het was 1975, een periode vol gewelddadigheid en confrontaties. De jacht op de Stones was officieel open sinds onze laatste tournee, de STP in 1972. Het ministerie van Buitenlandse Zaken had in de hele VS ongeregelheden gesignaleerd: relletjes (klopt), burgerlijke ongehoorzaamheid (klopt ook), ongeoorloofde seks (wat dat ook moge zijn) en geweld. Alleen maar onze schuld, armzalige *minstrels*. Wij hadden de jeugd opgezet tot rebellie, we corrumpeerden Amerika, en ze hadden besloten dat we de VS nooit weer binnen mochten. Het was, in de tijd van Nixon, een serieuze politieke kwestie geworden. Hij dacht dat John Lennon hem weleens zijn herverkiezing kon kosten en had persoonlijk zijn bloed-

honden en zijn smerige trucjes op John losgelaten. Maar zoals onze advocaat officieel te horen kreeg, waren wij de gevaarlijkste rock-'n-roll-band ter wereld.

Daarvóór had onze fantastische advocaat Bill Carter ons vaak behoed voor problemen na gigantische confrontaties, bedacht en uitgevoerd door de politiemacht van Memphis en San Antonio. Nu leek de hoofdprijs naar Fordyce te gaan, een stadje met 4237 inwoners en een school met een raar rood insect als logo. Carter had ons gewaarschuwd dat we maar beter niet door de VS konden rijden, maar als we het toch deden, moesten we in geen geval de snelweg verlaten. Hij vertelde dat de staat Arkansas onlangs had geprobeerd een wet aan te nemen die rock-'n-roll verbood. (Zou die wettekst weleens willen lezen: 'Waar luidruchtig en onophoudelijk een 4/4-maat hoorbaar is...') En toch reden we in een splinternieuwe gele Chevrolet Impala over landweggetjes. We hadden met onze auto vol drugs waarschijnlijk geen dommere plek kunnen uitzoeken om te stoppen dan dit ultraconservatieve dorp waar vreemdelingen die er anders uitzagen niet welkom waren.

We waren met z'n vieren: ik en Ronnie Wood; Freddie Sessler, een fantastische vent, mijn vriend en bijna een vader voor me, die een belangrijke rol speelt in dit verhaal; en Jim Callaghan, jarenlang ons hoofd beveiliging. We reden de kleine zevenhonderd kilometer van Memphis naar Dallas, waar we de volgende dag in de Cotton Bowl zouden spelen. Jim Dickinson, de jongen die pianospeelt op *Wild Horses*, kwam uit een van de zuidelijke staten en had ons verteld dat het Texarkana-landschap de rit waard was. En we hadden het helemaal gehad met vliegtuigen. We hadden een doodenge vlucht gehad van Washington naar Memphis; we waren opeens honderden meters naar beneden gevallen, met veel gekrijs en gegil, en fotografe Annie Leibovitz die met haar hoofd tegen het dak knalde. Na de landing kusten de passagiers de landingsbaan. Ik liep naar achteren om met nog meer toewijding dan normaal nog wat spul te nemen. Doodzonde toch, als niemand er plezier van had? Een slechte trip, in Bobby Shermans oude vliegtuig, de *Starship*.

We gingen dus met de auto en vooral Ronnie en ik waren dom geweest. We stopten bij The 4-Dice, een wegrestaurant, gingen aan een

tafeltje zitten en gaven onze bestelling op. Daarna gingen Ronnie en ik naar het toilet. Gewoon om op gang te komen, weet je wel. We werden high. We vonden de clientèle daar maar niks, het eten ook niet, en we bleven in het toilet, lachten ons suf en gingen maar door. Daar zaten we veertig minuten. En dat doe je daar niet. Toen niet. Daar kwam het door en dat maakte alles erger. En het personeel belde de politie. Toen we wegreden stond er een zwarte auto langs de weg, zonder nummerbord. En toen we een meter of twintig hadden gereden, hoorden we sirenes en zagen het zwaailicht en kregen we pistolen in ons gezicht gedrukt.

Ik droeg een petje van spijkerstof met allemaal zakjes erop en die zaten vol dope. Alles zat vol dope. Ook de portieren; als je de panelen weghaalde vond je plastic zakjes met coke en marihuana, peyote en mes-caline. O, mijn god, hoe komen we hier onderuit? Er was geen slechter moment denkbaar om gearresteerd te worden. Het was überhaupt al een wonder dat ze ons voor deze tournee in de VS hadden toegelaten. Aan onze visa hing een waslijst met voorwaarden, zoals elke politiemacht in de grote steden heel goed wist. Die visa hadden we te danken aan Bill Carter die twee jaar lang had gelobbyd bij het ministerie van Buitenlandse Zaken en de Immigratiedienst. Carter had moeten garanderen dat we nooit zouden worden gearresteerd voor drugsbezit.

In die tijd gebruikte ik zelf geen harddrugs; daar was ik vóór de tournee mee gestopt. En ik kon al dat spul gewoon in het vliegtuig stoppen. Ik begrijp nog altijd niet waarom ik al dat spul bij me had en dat risico liep. Ik had dat spul in Memphis gekregen en wilde het weggeven; toch had ik het in het vliegtuig kunnen stoppen en clean in de auto kunnen stappen. Waarom stopte ik de auto vol, als een soort drugsdealer? Misschien werd ik te laat wakker voor het vliegtuig. Ik weet wel dat het veel tijd kostte om de panelen te openen en de shit te verstoppen. Maar peyote is toch al niet echt mijn favoriete spul.

In de zakjes van mijn pet zitten hasj, Tuinal-pillen, wat coke. Ik begroet de politie met een zwierige zwaai van mijn pet en gooi pillen en hasj in de struiken. ‘Hallo agent,’ – zwaai – ‘O! Heb ik een plaatselijke wet overtreden? Neem me niet kwalijk. Ik kom uit Engeland. Reed ik aan de verkeerde kant van de weg?’ En dan staan ze al op hun achterste

benen. En je bent je troep kwijt. Maar slechts een beetje. Ze zagen een jachtmes op de stoel liggen en die vuile leugenaars namen het later als een ‘verborgen wapen’ in beslag. En daarna moesten we achter hen aan rijden naar een parkeergarage onder het raadhuis. Onderweg zagen ze natuurlijk dat we nog meer van onze shit op straat gooiden.

In de garage onderzochten ze de auto niet meteen. Ze zeiden tegen Ronnie: ‘Oké, stap in en haal je spullen uit de auto.’ Ronnie had een kleine tas of zo in de auto, maar tegelijkertijd veegde hij alle troep die hij had in een Kleenex-doos. En toen hij uitstapte zei hij tegen me: ‘Het zit onder de chauffeursstoel.’ En als ik instap, zit er niets van mij in. Ik hoef dus alleen maar te doen alsóf en moet iets doen met die doos. Maar ik had verdomme geen idee wat en daarom verfrommel ik hem wat en schuif hem onder de achterbank. En toen stapte ik uit en zei: nou, ik heb niets. Ik snap niet dat ze die auto niet helemaal hebben gestript.

Inmiddels weten ze wie ze hebben aangehouden (‘Kijk eens wie we hier hebben!’). Maar opeens leken ze niet te weten wat ze moesten doen met de internationale sterren die ze gearresteerd hadden. Nu moesten ze uit de hele staat mensen oproepen. Bovendien leken ze geen idee te hebben waar ze ons van moesten beschuldigen. Ze wisten ook dat we Bill Carter probeerden te traceren en daar waren ze kennelijk door geïntimideerd, want dit was Bill Carters voortuin. Hij was opgegroeid in Rector, een dorp in de buurt, en hij kende iedere ordehandhaver in de staat, iedere sheriff, iedere officier van justitie, alle politieke leiders. Misschien kregen ze er spijt van dat ze de pers over hun vangst hadden getipt. De landelijke pers had zich al voor de rechtbank verzameld en een tv-zender uit Dallas had een Learjet gehuurd om het verhaal vanuit de beste positie te kunnen volgen. Het was zaterdagmiddag en ze belden naar Little Rock voor juridisch advies. Dus in plaats van ons in een cel te smijten – waarna dat beeld de wereld over zou gaan – hielden ze ons ‘voor onze eigen veiligheid in hechtenis’ in het kantoor van de *chief*. Dat betekende dat we wat konden rondlopen. Waar was Carter? Kantoren sloten tijdens de vakantie, er waren nog geen mobieltjes. Het duurde dus even voordat we hem vonden.

Ondertussen probeerden we van al die stuff af te komen. We hadden

heel erg veel. In de jaren zeventig werd ik superhigh van zuivere Merck-cocaïne, een farmaceutische drug. Freddie Sessler en ik gingen naar de wc; er ging niet eens iemand met ons mee! *'Jesuschrist!'* – elke zin van Freddie begon hiermee – 'Ik ben stoned.' Hij heeft flessen vol Tuinal bij zich. En hij is zo zenuwachtig omdat hij ze moet doorspoelen dat hij een fles laat vallen en alle fucking rood-met-blauwe capsules overal naartoe rollen. Ondertussen probeert hij coke door te spoelen. Ik smet de hasj in het toilet en de marihuana, trok door, het verdomde ding spoelt niet door, er is te veel marihuana, ik trek door en trek door en dan opeens rollen er allemaal capsules mijn hokje binnen. En ik probeer ze allemaal op te rapen en in de wc-pot te smijten en zo, maar dat kan niet, want er zit nog een hokje tussen mijn wc en die van Freddie en dus liggen er vijftig capsules in het toilethokje tussen ons in. *'Jesuschrist, Keith!'* 'Rustig blijven, Freddie. Ik heb alle pillen uit mijn wc, heb jij ze ook allemaal uit jouw hokje?' 'Ik denk het wel, dat denk ik wel.' 'Oké, kom mee naar het middelste hokje, dan gooien we die ook weg.' Het lag bomvol met die fucking shit. Het was ongelooflijk, overal waar je keek, in elke zak en overal... Ik wist niet dat ik zoveel coke bij me had!

Wat overbleef was Freddie's aktetas en die lag in de kofferbak van de auto die nog niet was geopend. We wisten dat hij daar cocaïne in had. Dat konden ze onmogelijk niet vinden. Freddie en ik besloten dat we Freddie die middag strategisch moesten verstoten en zouden zeggen dat hij een lifter was, maar dat we hem wel door onze juridisch adviseur wilden laten vertegenwoordigen, als dat nodig was en als deze eindelijk zou arriveren.

Waar wás Carter? Het duurde even om onze hulptroepen op te stellen, terwijl de bevolking van Fordyce exceptionele proporties aannam. Mensen uit Mississippi, Texas, Tennessee – ze kwamen allemaal om de pret mee te beleven. Er zou niets gebeuren voor Carter gevonden was en hij was mee op tournee, dus niet ver weg, maar hij genoot van een welverdiende vrije dag. Ik had dus genoeg tijd om erbij stil te staan dat ik dom was geweest en de regels had overtreden: zorg dat je de wet niet overtreedt en niet wordt aangehouden. De politie heeft overal, maar in de zuidelijke staten zeker, quasilegale trucjes om je te arresteren als ze

daar zin in hebben. En daarna konden ze je negentig dagen vasthouden, probleemloos. Daarom had Carter gezegd dat we op de snelweg moesten blijven. In die tijd was de Bible Belt heel benauwend.

Tijdens eerdere tournees hebben we veel kilometers gemaakt. Een wegrerestaurant was altijd een interessante gok. Daar kon je maar beter op voorbereid zijn. Als je in 1964 of 1965 of 1966 een chauffeurscafé binnenstapte, in het zuiden of in Texas, voelde dat veel gevaarlijker dan een tent in de stad. Je stapt naar binnen en ziet al die lokale kerels, en dan realiseer je je dat je daar niet op je gemak kunt eten, met al die truckers met stekeltjehaar en tatoeages. Dus je mompelt nerveus: ‘O, mag ik dat alstublieft, om mee te nemen?’ Ze zeiden ‘meisje’ tegen ons vanwege ons lange haar. ‘Hoe gaat het, meisjes? Zullen we dansen?’ Haar... die kleine dingetjes waar je niet bij stilstond, maar waar hele beschavingen door zijn veranderd. De manier waarop ze toen in bepaalde delen van Londen op ons uiterlijk reageerden, was niet veel anders dan de manier waarop ze in de zuidelijke staten op ons reageerden. ‘*Hello darling!*’ en dat soort shit.

Achteraf gezien was het een continue confrontatie, maar daar denk je op zo’n moment niet over na. Ten eerste waren het allemaal nieuwe ervaringen en stond je er absoluut niet bij stil welke gevolgen het voor je kon hebben. Je groeide er langzaam in. Maar in dat soort situaties merkte ik wel dat als ze de gitaren zagen en hoorden dat we muzikanten waren, alles opeens helemaal oké was. Neem dus maar een gitaar mee naar een chauffeurscafé. ‘Kun je daarop spelen, knul?’ Soms deden we dat inderdaad, onze gitaren uit de hoes halen en zingen voor ons avondeten.

Maar in de achterbuurten werd je pas echt opgevoed. Als we met zwarte muzikanten speelden, zorgden ze voor ons. ‘*Hey, you wanna get laid tonight? She’ll love you.* Zo iemand als jij heeft ze nog nooit gezien.’ Je werd verwelkomd, je werd gevoed en je werd geneukt. De blanke kant van de stad was dood, maar aan de andere kant rockte het. Zolang je mensen kende, was je cool. Een ongelooflijke leerschool.

Soms deden we twee of drie shows per dag. Het waren geen lange optredens, twintig tot dertig minuten per keer. Je moest op je beurt

wachten, want meestal waren het revues met zwarte acts, amateurs, plaatselijke blanke hits, van alles, en als je naar het zuiden reed, kwam er geen eind aan; de steden en staten trokken aan je voorbij. Dat is de 'witte lijnen'-koorts. Als je wakker bent, staar je naar de witte lijnen op het midden van de weg. Af en toe zegt iemand: 'Ik moet poepen,' of 'Ik heb honger.' Dan liep je zo'n achteraf theatertje binnen aan het einde van een weg; van zo'n binnenweg in de Carolina's en Mississippi en zo. Je stapt uit omdat je ontzettend moet pissen en je ziet HEREN, maar dan staat er zo'n zwarte vent voor de deur die zegt: 'Alleen negers,' en dan denk je: ik word verdomme gediscrimineerd. Je rijdt langs zo'n *juke joint* met te gekke muziek en waar de stoom uit de ramen spuit.

'Hé, laten we daar even stoppen.'

'Is misschien gevaarlijk.'

'Nee, kom op, luister naar die shit!'

En dan is er een band, een trio speelt, grote zwarte *fuckers* en een paar *bitches* die met dollarbiljetten in hun string aan het dansen zijn. Als je dan naar binnen stapte, waait er bijna een kille wind omdat jullie de eerste blanken zijn die ze daar zien, en dan realiseren ze zich dat er zoveel energie is dat een paar blanke kerels daar niets aan kunnen veranderen. Vooral omdat we geen locals lijken. Dan zijn ze echt geïntrigeerd en vinden wij het super dat we daar zijn. Maar dan moeten we weer verder rijden. O shit, ik had hier dagen kunnen blijven. Dan moet je er weer weg en knijpen lekkere zwarte wijven je klem tussen hun grote tieten. Je loopt naar buiten en zit onder het zweet, en parfum, en we stappen allemaal in de auto, ruiken lekker, en de muziek verdwijnt naar de achtergrond. Volgens mij waren we doodgegaan en in de hemel beland, want nog geen jaar eerder liepen we in Londense clubs te pluggen en ging het redelijk met ons, maar echt, nog geen jaar later zijn we ergens waar we nooit hadden verwacht te zullen zijn. In Mississippi! We hadden die muziek wel gespeeld, met heel veel respect en zo, maar toen konden we het letterlijk ruiken! Je wilt bluesmuzikant zijn, even later ben je dat verdomme ook, dan zit je er middenin en staat Muddy Waters naast je! Het gebeurt zo snel dat je alle indrukken die je opdoet niet echt kunt verwerken. Die komen later, de flashbacks, omdat het allemaal zoveel is. Het is

één ding om een song van Muddy Waters te spelen, maar om die mét hem te spelen is iets heel anders.

Bill Carter werd uiteindelijk gevonden in Little Rock. Hij was aan het barbecueën bij een vriend die toevallig rechter was, een bijzonder nuttig toeval. Hij zou een vliegtuig huren en over een paar uur bij ons zijn, en de rechter meenemen. Carters vriend de rechter kende de agent van de staatspolitie die de auto wilde doorzoeken, zei dat de politie daar volgens hem het recht niet toe had en dat ze ermee moesten wachten tot hij er was. Zodoende werd alles nog eens twee uur opgeschort.

In zijn studietijd hielp Bill Carter altijd mee met de politieke campagnes in de omgeving en hij kende daardoor bijna iedere belangrijke figuur in de staat. En enkele mensen voor wie hij in Arkansas had gewerkt, waren inmiddels zo ongeveer de machtigste Democraten in Washington. Zijn mentor was Wilbur Mills, uit Kensett, voorzitter van het House Ways and Means Committee, de op een na machtigste man na de president. Carter kwam uit een arm gezin, ging tijdens de Koreaanse oorlog bij de Air Force, betaalde zijn rechtenstudie met zijn GI-geld tot dat op was en hij voor de Secret Service ging werken, waarna hij Kennedy bewaakte. Die dag was hij niet in Dallas – hij was op trainingscursus – maar hij was overal geweest met Kennedy, had zijn reizen gepland en kende iedere sleutelfiguur in elke staat die Kennedy had bezocht. Hij zat vlak bij het centrum. Na Kennedy's dood was Carter onderzoeker van de Warren Commission, zette zijn eigen advocatenkantoor op in Little Rock en werd een soort mensenrechtenadvocaat. Hij had veel lef. Hij vond rechtsregels belangrijk, dat dingen op de juiste manier werden gedaan, de Grondwet; en hierover hield hij lezingen op politie seminars. Hij vertelde me dat hij strafrechtadvocaat was geworden omdat hij het helemaal had gehad met politieagenten die hun macht misbruikten en de wet vrij interpreteerden. En dat kwam hij bijna allemaal tegen tijdens de tournee van The Rolling Stones, in vrijwel elke stad. Carter was onze natuurlijke bondgenoot.

Toen onze visumaanvragen voor onze 1973-tournee door de VS werden afgewezen, bleek hoe nuttig zijn oude contacten in Washington waren. Carter ontdekte toen hij de eerste keer voor ons naar Washington

ging dat Nixons decreet werd uitgevoerd, in de hoogste tot en met de laagste bureaucratische rangen. Hij kreeg officieel te horen dat de Stones nooit meer een tournee door de Verenigde Staten zouden maken. Niet alleen omdat we de gevaarlijkste rock-'n-rollband ter wereld waren en rellen, onzedig gedrag en wetsovertredingen uitlokten, maar veel mensen waren ook woedend omdat Mick op het podium was verschenen gekleed als Uncle Sam, in de Stars and Stripes, de Amerikaanse vlag. Dat op zich was al genoeg om hem toegang tot het land te weigeren. Het was aanstootgevend! Je moest jezelf beschermen tegen dergelijke aanvallen. Brian Jones werd halverwege de jaren zestig gearresteerd omdat hij backstage een Amerikaanse vlag had gepakt. Volgens mij in Syracuse, New York. Hij sloeg hem om zijn schouders, maar er sleepte een hoekje over de grond. Dat was na ons concert en toen we wilden vertrekken, dirigeerde de politie-escorte ons een kantoor in en schreeuwde: 'Je sleept de vlag over de grond! Dat is minachting van mijn land, een staats-ondermijnende daad!'

Bovendien was er mijn strafblad; daar kon ik niet onderuit. Het was ook algemeen bekend – wat schreef de pers nog meer over mij? – dat ik verslaafd was aan heroïne. Kort daarvoor, in oktober 1973, was ik in Groot-Brittannië veroordeeld wegens drugsbezit en in 1972 voor hetzelfde in Frankrijk. Toen Carter zijn campagne startte, was Watergate net begonnen; een paar handlangers van Nixon waren gevangengezet en Nixon zou al gauw vallen, samen met Haldeman, Mitchel en de rest – een paar van de lui die persoonlijk waren betrokken bij de geheime FBI-campagne tegen John Lennon.

Carter had een paar pluspunten bij de Immigratiedienst: hij was *one of the boys*, hij had voor de overheid gewerkt en hij werd gerespecteerd voor zijn werk voor Kennedy. Hij zei: 'Ik weet precies hoe jullie je voelen' en vertelde dat hij een hoorzitting wilde omdat hij vond dat we geen eerlijke behandeling kregen. Hij werkte zich naar binnen, maandenlang geploeter. Hij besteedde vooral aandacht aan de lagere regionen, omdat hij wist dat zij de zaak op formele punten konden blokkeren. Ik onderging een medisch onderzoek om te bewijzen dat ik clean was; door dezelfde arts in Parijs die me een gezondheidsverklaring had gegeven.

Toen nam Nixon ontslag. En toen vroeg Carter de hoogste ambtenaar om een ontmoeting met Mick zodat hij zelf kon oordelen. En natuurlijk trekt Mick een pak aan en neemt de man helemaal voor zich in. Mick is ongelooflijk veelzijdig. Daarom hou ik van hem. Hij kan in het Frans een filosofische discussie met Sartre voeren. Mick is ontzettend goed met de locals. Carter vertelde me dat hij de visa niet in New York of Washington aanvraag, maar in Memphis, waar het rustiger was. Het resultaat was een verbazingwekkende ommekeer. Opeens werden *wavers* en visa afgegeven, maar onder één voorwaarde: dat Bill Carter meeging met de Stones-tournee en er persoonlijk garant voor stond dat relletjes werden voorkomen en er tijdens de tournee geen illegale activiteiten plaatsvonden. (Ze eisten dat er een arts met ons meereisde, een bijna fictief persoon die later in het verhaal opduikt, die het enige serieuze slachtoffer van deze tour werd, monsters van de medicatie nam en ervandoor ging met een groupie.)

Carter had hen gerustgesteld door aan te bieden de tournee in Secret Service-stijl te regelen, samen met de politie. Zijn andere contacten betekenden ook dat hij een tip zou krijgen zodra de politie een inval plande. En dat heeft ons heel vaak gered.

Na onze tournee van 1972 was de wereld harder geworden, met al die demonstraties en vredesmarsen en Nixon. Dat bleek voor het eerst op 3 juni in San Antonio. Dit was die tournee met die reusachtige opblaasbare lul. Die verrees op het podium terwijl Mick *Starfucker* zong. Het was geweldig, die lul, maar later moesten we daar wel voor boeten omdat Mick tijdens elke volgende tournee ook rekwisieten wilde, om zijn onzekerheid te maskeren. In Memphis bijvoorbeeld moesten olifanten het podium op, tot ze dwars door de hekken liepen en tijdens repetities het podium onderschetten; daarna werd dat idee afgeblazen. Tijdens onze openingsshow's in Baton Rouge hadden we met die opblaaslul geen enkel probleem gehad. Maar die lul bleek erg verleidelijk voor de smerissen die al bang waren dat ze ons niet meer konden arresteren, in het hotel of als we onderweg waren of in de kleedkamer. De enige plek waar ze ons konden pakken was het podium. Ze dreigden Mick te arresteren als die lul die avond werd opgeblazen, wat een impasse veroorzaakte.

Carter waarschuwde dat de jongelui de arena zouden afbreken. Hij had de stemming gepeild en geconcludeerd dat het publiek het niet zou pikken. Uiteindelijk besloot Mick toe te geven aan het standpunt van de autoriteiten en dus werd de lul in San Antonio niet opgeblazen. Toen de politie in Memphis dreigde dat ze Mick zouden arresteren als hij *Starfucker*, *starfucker* ging zingen, kon Carter hen hiervan weerhouden door hen de playlist te laten zien van de lokale radiozender die dit nummer al twee jaar lang draaide zonder dat iemand hiertegen had geprotesteerd. Wat Carter wist en waar hij zich op elke mogelijke manier tegen verzette, was dat de politie elke keer dat ze in actie kwamen, in elke stad, de wet overtraden, illegaal handelden, zonder bevelschrift een inval wilden doen, zonder enige aanleiding een huiszoeking uitvoerden.

Er was dus al van alles gebeurd toen Carter eindelijk in Fordyce arriveerde, in gezelschap van de rechter. Het wemelde van de journalisten in het stadje en er waren wegafzettingen geplaatst om te voorkomen dat nog meer mensen het dorp binnenkwamen. De politie wilde de kofferbak openmaken; ze wisten zeker dat ze daar drugs zouden vinden. Eerst beschuldigden ze mij van roekeloos rijden, omdat ik met gillende banden en opspattend gravel de parkeerplaats van het restaurant af reed. Twintig meter roekeloos rijden. Aanklacht twee: ik had een ‘verborgen wapen’, het jachtmes. Maar om de kofferbak legaal te kunnen openen, moesten ze een ‘redelijk vermoeden van schuld’ aantonen. Dit betekende dat er enig bewijs moest zijn of de redelijke verdenking dat er een strafbaar feit was gepleegd. Anders is de zoekactie illegaal en wordt de zaak, zelfs als ze iets vinden, niet-ontvankelijk verklaard. Ze hadden de kofferbak mogen openen als ze smokkelwaar door het autoraampje hadden gezien, maar dat was niet zo. Dat ‘redelijk vermoeden’-gedoe was er de oorzaak van dat allerlei officials in de loop van de middag om het hardst tegen elkaar begonnen te schreeuwen. Allereerst maakte Carter hen duidelijk dat de aanklacht volgens hem verzonnen was. Om een redelijk vermoeden van schuld te kunnen aanvoeren, zei de agent die me had aangehouden dat hij marihuana had geroken toen we van de parkeerplaats reden en dat ze daarom de kofferbak wilden openmaken. ‘Ze

denken zeker dat ik op mijn achterhoofd ben gevallen,' zei Carter tegen ons. De smerissen wilden beweren dat wij, in die ene minuut nadat we het restaurant verlieten en voordat we de parkeerplaats af reden, voldoende tijd hadden gehad een joint op te steken en zoveel rook te produceren dat dit meters verderop geroken kon worden. Daarom hadden ze ons gearresteerd, zeiden ze. Alleen al om die reden was het politiebewijs ongeloofwaardig. Carter besprak dit met een toch al woedende chief wiens dorp werd belegerd, maar die wist dat hij ons uitverkochte concert de volgende avond in de Cotton Bowl in Dallas kon tegenhouden door ons vast te houden in Fordyce. Carter en wij vonden chief Bill Gober het archetype van de *redneck cop*, de Bible Belt-versie van mijn vrienden op het politiebureau in Chelsea, altijd bereid de wet om te buigen en hun macht te misbruiken. Gober was een man die zich persoonlijk beledigd voelde door The Rolling Stones: door hun kleding, hun kapsel, waar ze voor stonden, hun muziek en vooral omdat ze zich afzetten tegen autoriteit. Ongehoorzaamheid. Zelfs Elvis zei: 'Yes, sir.' Maar dit langharige tuig niet. Daarom ging Gober zijn gang en maakte de kofferbak open, ook al waarschuwde Carter hem dat hij hem tot het hooggerechtshof zou vervolgen. En toen de kofferbak eenmaal open was, werd het pas echt leuk! Het was hilarisch.

Als je de rivier overstak vanuit Tennessee, een staat die toen bijna helemaal was drooggelegd, naar West Memphis in Arkansas, verkochten drankwinkels vooral illegale drank met bruine papieren etiketten. Ronnie en ik waren in een zo'n winkel compleet uit ons dak gegaan en hadden elke bizarre bourbon gekocht met een leuk label: Flying Cock, Fighting Cock, the Grey Major, heupflesjes met maffe handgeschreven labels erop. Er lagen een stuk of zestig in de kofferbak... Nu werden we dus opeens verdacht van illegale dranksmokkel. 'Nee, we hebben ze gekocht en ervoor betaald.' Volgens mij waren ze helemaal van slag door al die drank. Het zijn immers de *seventy's* en zuipschuiten zijn geen drugsgebruikers, want in die tijd werd daar onderscheid tussen gemaakt. 'Het zijn in elk geval mannen en ze drinken whisky.' Toen vonden ze Fred dies aktetas, maar die zat op slot. Hij zei dat hij de cijfercode niet meer wist. Daarom braken ze hem open en natuurlijk vonden ze de twee ver-

pakkingen met farmaceutische cocaïne. Gober dacht dat hij ons had betrapt, of in elk geval Freddie, op heterdaad.

Het duurde even voordat de rechter gevonden was, want het was inmiddels al laat in de avond. Toen hij arriveerde, bleek dat hij de hele dag op de golfbaan was geweest en had gedronken. Hij was ladderzat.

Nu wordt het pas echte komedie, absurditeit, zoals in de stomme film *Keystone Kops*. De rechter is in zijn rechterstoel gaan zitten en de verschillende advocaten en agenten proberen hem te overtuigen van hun versie van de wet. Gober wilde de rechter zover krijgen dat deze besloot dat het doorzoeken van de auto en het vinden van de coke legaal waren en dat we allemaal werden vastgehouden wegens misdrijven, met andere woorden: in de nor werden gegooid. Van dit kleine puntje in de wet bleek de toekomst van The Rolling Stones afhankelijk, in elk geval in Amerika.

Toen gebeurde er ongeveer het volgende, van wat ik heb gehoord en volgens Bill Carters latere getuigenverklaring. En dit is de snelste manier om het te vertellen, met excuses aan Perry Mason.

De cast:

Chief Bill Gober. Politiecommissaris. Rancuneus, woedend.

Rechter Wynne. Rechter in Fordyce. Ladderzat.

Frank Wynne. Officier van justitie. Broer van de rechter.

Bill Carter. Beroemde, felle strafrechtadvocaat, vertegenwoordigt The Rolling Stones. Geboren in Little Rock, Arkansas.

Tommy Mays. Officier van justitie. Idealistisch, net afgestudeerd.

Andere aanwezige: rechter Fairley. Meegenomen door Carter, om te controleren of alles volgens het boekje gaat en om hem uit de gevangenis te houden.

Buiten de rechtbank: Tweeduizend Rolling Stones-fans, tegen de barricades voor het stadhuis hangend, roepend: 'Keith vrij! Keith vrij!'

In de rechtszaal:

Rechter: Goed, volgens mij gaat het hier om een mizdaad. Een mizdaad, mijnne heerrn. Ik zal uw verklaringen aanhoorn. Mr. dofficier van justitie?

Jonge officier van justitie: Edelachtbare, er is een probleem met betrekking tot het bewijs.

Rechter: U moet meven verontschuldigen. Ik trek meven trug.

[Verbijstering in de rechtszaal. Pauze van tien minuten. Rechter komt terug. Hij was naar de overkant gegaan en had een heupfles whisky gekocht voordat de winkel om tien uur 's avonds zou sluiten. De fles zit nu in zijn sok.]

Carter [aan de telefoon met Frank Wynne, broer van de rechter]: Frank, waar ben je? Je moet vlug komen. Tom is ladderzat. Ja. Oké, oké.

Rechter: Ga door, meneer... eh... ga door.

Jonge officier van justitie: Volgens mij is het niet legaal om dit te doen, edelachtbare. We hebben geen enkele reden hen vast te houden. Volgens mij moeten we hen laten gaan.

Chief [tegen rechter, schreeuwend]: Doen we verdomme niet! Laat je die klootzakken gaan? Je weet dat ik je ga arresteren, rechter. Dat ga ik verdomme doen! Je bent stomdronken! Dat is openbare dronkenschap! Je bent helemaal niet in staat op die rechterstoel te zitten. Je bent een schande voor onze gemeenschap. [Hij probeert hem te grijpen.]

Rechter [schreeuwend]: Hufter die je bent! Lamelos! Je bedreigt me. Ik zal je verdomme... [Een schermutseling.]

Carter [probeert hen uit elkaar te halen]: Ho eens even. Rustig aan, jongens. Laten we ophouden met kibbelen. Laten we gaan praten. Dit is niet het juiste moment om op de vuist te gaan en de messen te trekken, haha... De tv is er, de wereldpers staat buiten. Zal er niet goed uitzien. Jullie weten wat de gouverneur hierover zal zeggen. Laten we doorgaan met de zaak. Volgens mij komen we er wel uit.

Bode: Sorry rechter. De BBC heeft ons live op het nieuws in Londen. Ze willen nu met u praten.

Rechter: O ja. Moet even weg, jongens. Zo terug. [Neemt een slok uit het flesje in zijn sok.]

Chief [nog steeds schreeuwend]: Wat een circus! Verdomme Carter, deze jongens hebben een misdrijf begaan! We hebben cocaïne in die verdomde auto gevonden! Wat wil je nog meer? Ik zet ze achter slot en grendel. Ze moeten zich aan de regels houden en ik zal ze grijpen waar

het pijn doet. Hoeveel betalen ze jou, Hoover-knul? Als de rechter niet bepaalt dat mijn zoekactie legaal was, arresteer ik hem voor openbare dronkenschap!

Rechter [tegen de BBC]: O ja, in de Tweede Wereldoorlog was ik in Engeland. Bommenwerperpiloot, 385th Bomb Group. Station Great Ashfield. Daar heb ik een te gekke tijd gehad... O, ik hou van Engeland. Heb er gegolfd. Heb op fantastische golfbanen gespeeld. Jullie hebben daar ook een paar mooie... Wennworth? Jaah. Ter informatie, we houden straks een persconferentie met de jongens en vertellen iets over de procedure hier, hoe The Rolling Stones in ons dorp kwamen en zo.

Chief: Ik heb ze hier en ik hou ze hier. Ik wil deze Engelsen, deze kleine mietjes. Wie denken ze wel dat ze zijn?

Carter: Wil je soms een rel veroorzaken? Heb je al buiten gekeken? Zodra je met een paar handboeien begint te zwaaien, is de beer los. Dit zijn The Rolling Stones, verdomme!

Chief: En die rotjochies van je stoppen we achter de tralies.

Rechter [terug van het interview]: Wat zei je?

Broer van de rechter [neemt hem apart]: Tom, we moeten even overleggen. Er is geen juridische reden hen vast te houden. We zitten zwaar in de puree als we ons niet aan de wet houden.

Rechter: Dat weet ik. Tuurlijk. Ja. Ja. Meneer Carrer, kom maar naar voren.

Het vuur was uit, behalve bij chieff Gober. De zoekactie had niets opgeleverd wat ze legaal konden gebruiken. Ze konden ons nergens van beschuldigen. De cocaïne was van Freddie de lifter en die was illegaal gevonden. De meeste staatspolitieagenten stonden nu aan Carters kant. Met veel beraadslagen en geheim overleg sloten Carter en de andere advocaten een deal met de rechter. Heel eenvoudig. De rechter wilde het jachtmes graag houden en de aanklacht hiervoor laten vallen; het ding hangt nog altijd in die rechtszaal. Hij zou de aanklacht voor het 'misdrijf' roekeloos rijden veranderen in een lichtere 'overtreding', een soort parkeerbon, waarvoor ik 162,50 dollar moest betalen. Met de 55.000 dollar contanten die Carter bij zich had, betaalde hij de 5000 dollar borg

KEITH RICHARDS

voor Freddie en de cocaïne, en er werd afgesproken dat Carter later een aanvraag zou indienen om de aanklacht te laten vallen. En dus mocht Freddie vertrekken. Maar er was nog één voorwaarde: voordat we vertrokken moesten we een persconferentie geven én op de foto met onze armen om de rechter geslagen. Ronnie en ik gaven onze persconferentie vanaf de rechterstoel. Ik had een brandweerhelm op en werd gefilmd terwijl ik met de hamer sloeg en de pers vertelde: 'Zaak gesloten!' Oef!

Het was een voor de Stones gebruikelijke afloop. De autoriteiten die ons arresteerden stonden altijd voor een tricky keuze. Wil je ze opsluiten of laat je je met hen op de foto zetten en stuur je ze met een autocolonne weg? Het kan dus twee kanten op. In Fordyce kregen we de autocolonne, op het nippertje. De staatspolitie moest ons om een uur of twee 's nachts door de menigte heen naar het vliegveld loodsen, waar ons vliegtuig bomvol Jack Daniel's en met draaiende motoren op ons stond te wachten.

In 2006 gingen de politieke ambities van gouverneur Huckabee van Arkansas, die als Republikeinse presidentskandidaat meedeed aan de voorverkiezingen, zo ver dat hij me gratie verleende voor mijn dertig jaar oude overtredding. Gouverneur Huckabee beschouwt zichzelf ook als gitarist. Volgens mij heeft hij zelfs een band. Eigenlijk was er niets om gratie voor te verlenen. Er was helemaal geen misdrijf gepleegd in Fordyce, maar dat gaf niks, ik kreeg toch gratie. Maar wat is er eigenlijk met die auto gebeurd? We hebben hem in de parkeergarage laten staan, boordevol dope. Ik zou weleens willen weten wat daarmee gebeurd is. Misschien heeft niemand de panelen ooit weggehaald. Misschien rijdt iemand er nog altijd in rond, nog altijd boordevol shit.

Eerste liefde,
Haleema.

Rechts: 1964.

Terry O'Neill

Zittend van rechts naar links: Doris, opa Gus, oma Emma, tante Marjorie.
Staand van links naar rechts: tantes Elsie, Joanna, Patty, Connie, Beatrice.

Bob Bonis/NotFadeAwayGallery.com

In de RCA Studios, Hollywood, met Mick en Andrew Oldham, 1965.

Bob Bonis/NotFadeAwayGallery.com

München, 14 september 1965. Eerste keer in West-Duitsland.
De nacht dat Anita Brian Jones ontmoette.

Philip Townsend

Een bezoek van John Lee Hooker tijdens de X-Pensive Winos-tour, San Francisco, 1993.

Paul Natkin/Photo Reserve, Inc.

Chuck Berry live op z'n allerbest: concert in Fox Theatre, Saint Louise, 16 oktober 1986, voor de film *Hail! Hail! Rock 'n' Roll*.

Paul Natkin/Photo Reserve, Inc.

Mijn vader, Bert, 1997.

Max Vadukul